

2411

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO Nr WN.I-10.0911- 256 /09

z dnia 8 lipca 2009 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) orzekam nieważność uchwały Nr LVI/743/V/2009 Rady Miasta Poznania z dnia 9 czerwca 2009 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „obszaru Główna” w Poznaniu część B – ze względu na istotne naruszenia prawa

UZASADNIENIE

W dniu 9 czerwca 2009 r. Rada Miasta Poznania podjęła uchwałę Nr LVI/743/V/2009 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „obszaru Główna” w Poznaniu część B, którą doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 16 czerwca 2009 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z art. 17 pkt 12 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) prezydent miasta rozpatruje uwagi dotyczące projektu planu, a wykonanie tej czynności przedstawia w wykazie, stanowiącym element dokumentacji planistycznej.

Prezydent Miasta Poznania dopełnił ww. czynności w dniu 12.02.2009 r. Jedną z uwag wniesionych do projektu planu przez Biuro Projektowe CDF Architektki zawierała wniosek likwidacji zapisu §4 ust. 3 pkt 4 uchwały o konieczności lokalizacji parku na terenie 1U w strefie zieleni urządzonej. Zgodnie z wykazem uwag wniesionych do planu Prezydent uwagę tą uwzględnił, w związku, z czym, zgodnie z art. 17 pkt 14 ustawy, nie zachodziła konieczność przedstawienia jej Radzie Miasta do rozstrzygnięcia.

W uchwalonym w dniu 9 czerwca 2009 r. planie zapis ten jednakże pozostał w niezmienionej formie, niezgodnie z wcześniejszym rozstrzygnięciem Prezydenta uwzględniającym ww. uwagę. Jednocześnie w załączniku nr 2 do uchwały – rozstrzygnięciu Rady Miasta Poznania o sposobie rozpatrzenia uwag brak ww. uwagi Biura Projektowego CDF Architektki.

Wykazana powyżej sprzeczność pomiędzy ustaleniami zawartymi w wykazie uwag a treścią uchwalonego planu, skutkująca brakiem rozstrzygnięcia omawianej uwagi przez Radę Miasta Poznania, powoduje naruszenie art. 17 pkt. 14 ustawy, zgodnie, z którym prezydent przedstawia radzie projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag oraz art. 20 ust. 1 ustawy, na podstawie, którego Rada Miasta rozstrzyga o sposobie rozpatrzenia uwag.

W obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Poznania teren, dla którego w omawianym planie ustalono w zakresie prze-

znaczenia zabudowę mieszkaniową wielorodzinną, oznaczony na rysunku symbolami 1MW i 2MW, znajduje się wśród terenów przeznaczonych pod zabudowę niską, mieszkaniową jednorodziną z usługami podstawowymi. Wprawdzie w pewnych przypadkach, na terenach mieszkaniowych o określonym rodzaju zabudowy, studium dopuszcza realizację zabudowy odbiegającej od rodzaju przeważającego na danym terenie, jednakże dotyczy to sytuacji, w których konieczne jest wytworzenie lub dokończenie założenia urbanistycznego czy też utrzymanie istniejących funkcji ogólnomiejskich. Oznacza to jedynie możliwość wprowadzenia niewielkich enklaw zabudowy wielorodzinnej wśród zabudowy jednorodzinnej i odwrotnie. Tymczasem w omawianym przypadku zabudowę wielorodzinną ustalono dla całego terenu, dla którego studium przewiduje zabudowę jednorodziną (nie wliczając w to teren oznaczonego w planie symbolem 2U, oddzielającego zabudowę mieszkaniową od ul. Bałtyckiej) W związku z powyższym zgodność planu ze studium, wymagana przepisem art. 15 ust. 1 ustawy, nie została zachowana.

Na rysunku planu przedstawiono, określony liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu, w tym teren oznaczony symbolem „9MW”. Brak natomiast jakichkolwiek ustaleń dotyczących przeznaczenia tego terenu w tekście planu. Sytuacja ta powoduje, że przedmiotowy plan nie spełnia wymogów wynikających z §8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587) zgodnie z którym na rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego.

Należy także zwrócić uwagę na sprzeczności pomiędzy poszczególnymi zapisami uchwały w zakresie lokalizacji zabudowy na terenach oznaczonych symbolami 2U i 3U, na których wyznaczono obowiązującą linię zabudowy. Mając na uwadze zdefiniowanie w §2 pkt 6 uchwały obowiązującej linii zabudowy jako linii, zgodnie, z którą nakazuje się usytuowanie frontowej elewacji budynku – niezrozumiałym jest zapis §4 ust. 6 dopuszczający zabudowę terenu, pod warunkiem usytuowania budynku w odległości większej niż 30,0 m od obowiązującej linii zabudowy. Tak sformułowane ustalenia planu prowadzą do niejednoznaczności w jego interpretacji, co może znacznie utrudnić lub uniemożliwić proces wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należy stwierdzić, iż zachodzą wszelkie podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały, która w istotny sposób narusza obowiązujące przepisy prawa.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Pozna-

niu – za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego - w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Wz. Wojewody Wielkopolskiego
Wicewojewoda Wielkopolski
(-) Przemysław Pacia

2412

DECYZJA PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI Nr OPO-4210-40(5)/2009/293/VI/JP

z dnia 3 lipca 2009 r.

Na podstawie art. 47 ust. 1 i 2 oraz art. 23 ust. 2 pkt 2 i 3 w związku z art. 30 ust. 1 i art. 45 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123, Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112, Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11 i Nr 69, poz. 586) oraz w związku z art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524 oraz z 2008 r. Nr 229, poz. 1539) po rozpatrzeniu wniosku z 29 maja 2009 r., uzupełnionego pismem z 29 czerwca 2009 r., Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej we Wrześni S.A. z siedzibą we Wrześni, posiadającego numer identyfikacji podatkowej: (NIP) 789-000-17-28, zwanego w dalszej części decyzji „Przedsiębiorstwem” postanawiam zatwierdzić taryfę dla ciepła ustaloną przez Przedsiębiorstwo, stanowiącą załącznik do niniejszej decyzji, na okres do 31 sierpnia 2010 r.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 61 §1 Kodeksu postępowania administracyjnego, na wniosek Przedsiębiorstwa posiadającego koncesję z 16 września 1998 r. na wytwarzanie ciepła nr WCC/55/293/U/2/98/KW ze zmianami oraz na przesyłanie i dystrybucję ciepła nr PCC/58/293/U/2/98/KW ze zmianami, 29 maja 2009 r. zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dla ciepła, ustalonej przez Przedsiębiorstwo.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 i 2 ustawy - Prawo energetyczne, przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania,

przesyłania i dystrybucji ciepła ustala taryfę dla ciepła oraz proponuje okres jej obowiązywania. Przedłożona taryfa podlega zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, o ile jest zgodna z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44 - 46 ustawy - Prawo energetyczne.

Natomiast w myśl art. 23 ust. 2 pkt 3 lit. a i b ustawy - Prawo energetyczne, do zakresu kompetencji Prezesa URE należy m. in. ustalanie okresu obowiązywania taryfy.

W trakcie postępowania administracyjnego, na podstawie zgromadzonej dokumentacji ustalono, że Przedsiębiorstwo opracowało taryfę zgodnie z zasadami określonymi w art. 45 ustawy – Prawo energetyczne oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 października 2006 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz.U. z 2006 r. Nr 193, poz. 1423), zwanego w dalszej części „rozporządzeniem taryfowym”.

Ceny i stawki opłat ustalone zostały przez Przedsiębiorstwo na podstawie uzasadnionych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej, zaplanowanych dla pierwszego roku stosowania taryfy na podstawie porównywalnych kosztów poniesionych przez Przedsiębiorstwo w okresie sprawozdawczym (§12 ust. 2 rozporządzenia taryfowego).

Stawki opłat za przyłączenie do sieci ciepłowniczej skalkulowane zostały zgodnie z §7 ust. 8 rozporządzenia taryfowego.

Okres obowiązywania taryfy został ustalony zgodnie z wnioskiem Przedsiębiorstwa.

W tym stanie rzeczy orzekłem jak w sentencji.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i